

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. M. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaromírem Kráčalíkem, advokátem,
sídlem Lipová alej 6, 695 01 Hodonín,
adresou pro doručování Těšnov 1059/1, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 647/DS/2018, JID: 44069/2018/KUUK/Far,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. 3. 2018, č. j. 647/DS/2018, JID: 44069/2018/KUUK/Far, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 12. 7. 2017, č. j. MgMT-SČ 049526/PŘ/1575/2016/Lo, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 647/DS/2018, JID: 44069/2018/KUUK/Far, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „magistrát“), ze dne 12. 7. 2017, č. j. MgMT-SČ 049526/PŘ/1575/2016/Lo, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se dopustil tím, že dne 20. 4. 2016 v 13:09 hodin na 0,1 km silnice pro motorová vozidla R63 ve směru na Teplice při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Aston Martin registrační značky „X“ porušil v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, maximální povolenou rychlost mimo obec 110 km/h, když ji překročil o 40 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 150 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně namítal zánik odpovědnosti za přestupek, a to hned ze dvou důvodů. Přestupku se měl údajně dopustit dne 20. 4. 2016, přičemž podle přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., nabyly účinnosti změny zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) až dne 1. 10. 2016, ustanovení § 20 odst. 2, 3 přestupkového zákona, tak lze použít pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti zákona tj. ode dne 1. 10. 2016. Druhý důvod pro zánik odpovědnosti za přestupek žalobce spatřoval ve skutečnosti, že objektivní lhůta pro projednání přestupku uběhla dne 20. 4. 2018. Podotkl, že se jedná o lhůtu prekluzivní a správní orgán k ní musí přihlížet z úřední povinnosti. V opačném případě by podle žalobce došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Domníval se, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, a ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55. Doplnil, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 27. 4. 2018 (žalobcem chybně uvedeno 27. 4. 2017) s poučením, že dnem doručení nabývá rozhodnutí právní moci.
3. Vedle toho žalobce namítal, že předvolání ze dne 6. 1. 2017, mu bylo doručeno až dne 30. 1. 2017. Jelikož pokračování ve výsledku prap. H. a prap. V. bylo nařízeno na den 1. 2. 2017, nebyla dodržena zákonná 5 denní lhůta na předvolání k ústnímu jednání stanovená v § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se tak nemohl ústního jednání účastnit, čímž došlo k porušení § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Žalobce namítal nezákonný postup správního orgánu, který spatřoval v tom, že při ústním jednání konaném dne 29. 5. 2017 nebylo jeho zmocnění umožněno klást svědkům otázky, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalobce rozporoval ve správním řízení provedený důkaz „seznam policistů proškolených k užívání veškeré techniky“, neboť se jedná pouze o šestimístná čísla, z nichž není patrné, že se jedná o proškolené policisty. Žalobce rovněž namítal, že není zřejmé, jakým

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

způsobem byl tento důkaz opatřen a o jaký útvar policie se jedná. Trval na tom, že policisté, kteří prováděli měření, nejsou osobami oprávněnými a proškolenými k používání měřicího zařízení. Podotkl, že správní orgán odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se však zabývaly laserovým rychloměrem Micro Digi Cam LTI. V předmětném řízení došlo k měření silničním radarovým rychloměrem Ramer10 C.

5. Žalobce dále namítal, že žádný z provedených důkazů uvedených v protokolu o ústním jednání ze dne 29. 5. 2017 neprokazuje, že řídil předmětné osobní vozidlo. Vyjmenoval listiny, které byly při ústním jednání čteny, a dále uvedl, že nebylo zřejmé, zda výslech svědků ze dne 1. 2. 2017 byl při rozhodování pojat jako důkaz. V této souvislosti odkázal na znění § 53 odst. 6 správního řádu, podle něhož se důkaz provede čtením nebo sdělením jeho obsahu. Žalobci není zřejmé, z jakého důkazu žalovaný, potažmo magistrát, dovodil, že na místě řešení přestupku nic nenamítal. Zdůraznil, že předmětný osobní automobil neřídil. Na pořízených fotografiích není vidět žádná osoba.
6. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval jeho odvolacími námitkami, a to konkrétně použitelností a neprovedením důkazů. Zcela obecně se žalovaný vypořádal s jeho námitkou promlčení, čímž rovněž nenaplnil svou zákonnou povinnost řádně odůvodňovat svá rozhodnutí, jak je požadováno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu písemné vyjádření k žalobě. Námitku nezohlednění zániku odpovědnosti za přestupek považoval žalovaný za neopodstatněnou, neboť v průběhu projednávání přestupku nabytí účinnosti zákon 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti“). Odkázal na přechodné ustanovení § 112 odst. 1 a 2 a na § 30 zákona o odpovědnosti, z nichž dovodil konec promlčecí doby v předmětném případě na den 21. 4. 2019. Dále poukázal na důvodovou zprávu k přechodnému ustanovení § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti, podle které se promlčecí lhůty určené podle zvláštních zákonů ode dne nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti nepoužijí.
8. Dále se žalovaný vyjádřil k namítanému nezákonnému postupu správního orgánu, neprovedení důkazů a k nepoužitelnému důkazu. Konkrétně k namítanému nedodržení zákonné lhůty v délce 5 dnů před ústním jednáním uvedl, že po konání ústního jednání se mu vrátila doručenka, z níž bylo patrné, že žalobce byl krácen na svých právech, a proto mu správní orgán sdělil nový termín ústního jednání. K opakovanému neprovedení výslechu svědků konstatoval, že podle § 52 věty druhé správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků. Vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podotkl, že žalobci i jeho zmocněnci vyšel opakovaně několikrát vstříc, když respektoval jejich omluvy z ústních jednání, což mohlo vést k promlčení lhůty pro projednání přestupku. K vágnímu seznamu policistů proškolených k užívání veškeré techniky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, podle něhož je předmětem řízení především odpovědnost stěžovatele za přestupek a nikoliv způsobilost policistů k měření rychlosti. Námitku žalobce, že osobní vozidlo neřídil, považoval žalovaný za nedůvodnou, neboť po zastavení hlídkou Policie České republiky byl na základě předložených dokladů v osobě přestupce ztotožněn žalobce.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, ačkoliv nepřisvědčil všem námitkám žalobce.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26. 4. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl žalobce dopustit dne 20. 4. 2016 v 13:09 hodin na silnici pro motorová vozidla R63, 3,0 km, ve směru jízdy z Ústí nad Labem do Teplic, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Aston Martin V8 VANTAGE, r. z. „X“, překročil dovolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 100 km/h, byla naměřena rychlost 155 km/h (po odečtení průměrné odchylky 150 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči (žalobce), včetně uvedení toho, že řidič byl hlídkou policie zastaven, ztotožněn (jednalo se o žalobce) a po zjištění počtu bodů, které mu měly být za přestupek odečteny, oznámil hlídce, že přestupek mají dát do správního řízení. Dále byl součástí oznámení záznam o přestupku, včetně fotografií vozidla a registrační značky, a ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET a. s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že žalobce nemá ke dni 11. 7. 2016 žádný záznam o přestupcích.
13. Magistrát vydal dne 20. 7. 2016, č. j. MgMT-SČ 049526/PŘ/1575/2016/Lo, příkaz o uložení pokuty proti kterému podal žalobce blanketní odpor, který byl magistrátu doručen dne 29. 8. 2016. V odporu žalobce uvedl doručovací adresu „X“. Magistrát žalobce dne 31. 8. 2016 vyzval k doplnění odporu a předvolal žalobce k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 23. 11. 2016 v 13:30 hodin v budově magistrátu. Z nařízeného ústního jednání se žalobce ze zdravotních důvodů omluvil. Zároveň zmocnil JUDr. L. J. k nahlédnutí do správního spisu, čehož zmocněnec dne 1. 12. 2016 využil. Žalobce byl opětovně předvolán k ústnímu jednání, které se mělo uskutečnit dne 4. 1. 2017 v 14:00 hodin v budově magistrátu. Žalobce udělil JUDr. L. J. plnou moc k nahlížení do spisu, k účasti na ústním jednání a k navrhování důkazů. Nařízeného ústního jednání se žalobce osobně neúčastnil. Zmocněnec žalobce požádal o výslech zasahujících policistů. Podotkl, že výslechu svědků se chce žalobce účastnit osobně. Během ústního jednání bylo provedeno dokazování, a to oznámením přestupku ze dne 20. 4. 2016, úředním záznamem ze dne 20. 4. 2016, záznamem radaru a fotodokumentací, ověřovacím listem č. 16/16, seznamem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

policistů proškolených k užívání veškeré techniky daného útvaru, výpisem z karty osoby ze dne 11. 7. 2016. Svědci (prap. V. a prap. H.) byli předvoláni na den 1. 2. 2017 v 14:00 hodin. Předvolání bylo zasláno též žalobci, přičemž dle doručky bylo žalobci předvolání doručeno dne 30. 1. 2017. Svědci byli dne 1. 2. 2017 vyslechnuti. Prap. H. si na měření osobního vozidla žalobce nepamatoval. Prap. V. uvedl, že osobní vozidlo Aston Martin změřili zezadu. Služebním vozem se poté za osobním vozidlem vydali, řádně ho zastavili a přestupek šel řešit kolega prap. H. Dne 9. 2. 2017 magistrát žalobci zaslal informaci o tom, že v průběhu 5 dnů se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí a magistrát mu zároveň sdělil, že se může do budovy magistrátu dostavit k seznámení s podklady rozhodnutí. Žalobce zaslal magistrátu stížnost proti postupu dle § 175 správního řádu, v níž namítal, že o termínu ústního jednání nebyl vyrozuměn 5 dnů předem a že seznam proškolených policistů je vágní. Magistrát žalobce vyzval k doplnění stížnosti (chyběl vlastnoruční podpis) a předvolal ho k opětovnému ústnímu jednání, které nařídil na den 19. 4. 2017 v 15:00 hodin v budově magistrátu. Z nařízeného ústního jednání se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce omluvil ze zdravotních důvodů. Magistrát proto nařídil ústní jednání na den 29. 5. 2017 v 14:00 hodin a předvolání opětovně zaslal žalobci. V odpovědi na stížnost ze dne 28. 4. 2017 vedoucí odboru žalobci sdělil, že veškeré písemnosti mu byly zasílány do Slovenské republiky s časovým předstihem, nicméně při doručování předvolání na den 1. 2. 2017 došlo k nepředvídatelnému zpoždění. Po konaném ústním jednání se magistrátu vrátila doručka, z níž bylo patrné, že nebyla dodržena pětidenní lhůta, a proto magistrát přistoupil k opětovnému předvolání žalobce k ústnímu jednání. K ústnímu jednání nařízenému na den 29. 5. 2017 se žalobce nedostavil. Zmocněnec žalobce se seznámil s výsledkem svědků, převzal kopie těchto výpovědí a trval na opětovném výsledku svědků, neboť jim chce klást otázky. Dále žádal o doplnění spisového materiálu manuálem k obsluze radaru. Otázky na svědky se totiž týkají obsluhy radaru. Magistrát zmocněnci sdělil, že neprovede opětovný výslech svědků. Zmocněnec sdělil, že žalobce si není vědom toho, že by se dopustil přestupku, nesouhlasí s naměřenou rychlostí, měření osobního vozidla proběhlo v rozporu s návodem k obsluze daného rychloměru a seznam proškolených policistů považuje za zcela vágní, nekonkrétní, nedatovaný a nelze z něj dovodit, že se jedná o policisty, kteří prováděli kontrolu měření rychlosti dne 20. 4. 2016. Navrhl řízení zastavit, neboť nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil předmětného přestupku a rovněž z důvodu promlčení přestupku. Magistrát opětovně provedl dokazování čtením listin (záznam radaru a fotodokumentace, ověřovací list 16/16, seznam policistů proškolených k užívání veškeré techniky daného útvaru, výpis karty osoby ze dne 11. 7. 2016) a svědeckou výpovědí prap. V. a prap. H.

14. Rozhodnutím magistrátu ze dne 12. 7. 2017, č. j. MgMT-SČ 049526/PŘ/1575/2016/Lo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku za jednání shora vymezené. Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce blanketní odvolání, a proto byl magistrátem vyznán k doplnění důvodů a vlastnoručního podpisu. Dne 2. 10. 2017 bylo odvolání žalobce postoupeno odvolacímu orgánu. Žalovaný následně ve věci rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.
15. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

16. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení předmětného přestupku. Na tomto místě je třeba uvést, že otázka promlčení skutku je otázkou (pokud k takové skutečnosti dojde), ke které správní orgány přihlíží z moci úřední, bez toho aniž by bylo třeba jakéhokoli úkonu ze strany účastníka řízení. V dané věci je zřejmé, že k přestupkovému jednání došlo dne 20. 4. 2016. Předmětem správního řízení byl přestupek fyzické osoby podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy platila doba pro projednání přestupku v délce dvou let (srov. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích), nicméně je též třeba upozornit na skutečnost, že na plynoucí promlčecí lhůty mělo vliv jednak vedení soudního řízení správního o správní žalobě proti rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jakož i změna právní úpravy správního trestání, ke které v mezidobí došlo, kdy od 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti.
18. Dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti platilo, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. S ohledem na výše uvedené ustanovení by bylo třeba při posouzení otázky zániku odpovědnosti za přestupek postupovat dle zákona o odpovědnosti. Nicméně rozhodnutím pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, byl § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti zrušen, a proto je nutno i nadále posuzovat běh promlčecích lhůt podle zákona o přestupcích.
20. Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Dle § 20 odst. 2 téhož zákona, platí, že běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Dle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích platí, že přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Dle odst. 4 se do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.
21. Obecně tedy platilo, a v daném případě platí, že ve lhůtě dvou let od spáchání přestupku muselo rozhodnutí o přestupku nabyt právní moci. Pokud tedy ke skutku došlo dne 20. 4. 2016, přičemž celková promlčecí lhůta činí dle zákona o přestupcích, u tohoto přestupku 2 roky ode dne spáchání, došlo by k promlčení přestupku uplynutím dne 20. 4. 2018. Pokud tedy došlo ke spáchání skutku dne 20. 4. 2016, došlo k přerušování projednávaného přestupku doručením příkazu o uložení pokuty za přestupek, tedy dne 12. 8. 2016. K dalšímu přerušování pak došlo vydáním rozhodnutí o vině za přestupek, tedy dne 12. 7. 2017. K vydání rozhodnutí o odvolání pak došlo dne 16. 3. 2018. Nicméně žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci až dne 27. 4. 2018, tj. jeden týden po dni, kterým došlo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k promlčení přestupku. S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo než se ztotožnit se závěrem žalobce, že došlo k promlčení daného přestupku. Z výše uvedeného důvodu soud shledal rozhodnutím nezákonným, neboť žalobce byl uznán vinným z přestupku po uplynutí promlčecí doby.

22. Jelikož soud přistoupil ke zrušení napadeného řízení z důvodu promlčení, již se nevypořádával s dalšími námitkami žalobce. Nicméně směrem k žalovanému soud poznamenává, že ke zhojení vady nedodržení zákonné lhůty 5 dnů před ústním jednáním nedojde, pokud při opakovaném ústním jednání, na které je účastník řízení již řádně předvolán, nedojde rovněž k opakování všech úkonů, které byly učiněny při ústním jednání, na které účastník řízení nebyl řádně předvolán.
23. Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu vyhodnotil žalobu jako důvodnou, neboť žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí magistrátu, byly zatíženy nezákonností podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou řízení bylo zatíženo i rozhodnutí magistrátu, přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
24. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jaromíra Kráčalíka, a to po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600 Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce